

тѣ на стомаха, напримѣръ сж повече индивидуализирали, станали сж по-активни, вслѣдствие на което не искатъ да се подчиняватъ. Отъ това се ражда болѣстѣта. Азъ като знаа това, ще кажа на тия клѣтки: слушайте, вие, които сте се възгордѣли, които дигате толкова шумъ, азъ ще ви дамъ повече храница, само да мълчите и да си гледате работата. Тѣ казватъ: хубаво, щомъ ни дадешъ повече храна, ние ще се умиримъ. И виждашъ коремътъ те прѣболѣлъ. Но каква храна? На нѣкой стомахъ даватъ малко житена чорбица, на другъ нѣкой — малко дървено масло въ една супена лъжица. Вие казвате: какъ, живѣе ли се съ тази житена чорбица, или съ една—двѣ лъжици дървено масло? — Живѣе се, разбира се. Чудни сж хората! Въ една лъжица дървено масло има доста слънчева енергия, тя съдържа кондензирана материя въ себе си. Тази енергия ще почне да се проявява. Ние сме единъ конгломератъ, единъ общъ организъмъ, съставенъ отъ милиони, милиарди душички, които живеятъ заедно, на едно мѣсто. Всички вие сте една цѣла държава. Сегашнитѣ хора трѣбва да се научатъ да се разговарятъ съ своята глава, съ своя стомахъ, докато се запознаятъ съ всички клѣтки. Вие казвате: ние имаме толкова главоболии, че това ли ни остана, да се разговаряме съ клѣткитѣ на нашия стомахъ? Добрѣ питамъ ви: наука ли е тогава това, да се обличашъ по 10 пѣти на день съ разни костюми, съ разни рокли? Нѣкоя дама стане сутринъ, облѣче се съ бѣла рокля; на обѣдъ — съ синя; вечеръ — съ жълта. Ходи, оглежда се въ огледалото и казва: хубава изглеждамъ днесъ? Това наука ли е? Тази